

A New York Times
bestseller amish trilógia
befejező része

Gyógyuló lélek

Cindy
Woodsmall

Az alázat nővérei

Cindy
Woodsmall
Gyógyuló
lélek

Az alázat nővérei
Harmadik rész

Kossuth Kiadó

Originally published in English under the title:
When the Morning Comes. Sisters of the Quilt – Book Three
by Cindy Woodsmall

Published in 2008 by WaterBrook Press,
a division of Random House Inc.
12265 Oracle Boulevard, Suite 200
Colorado Springs, Colorado 80921 USA

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítófotók
Jim Celuch
123RF

ISBN 978-963-544-330-7

Minden jog fenntartva

Copyright © 2008 by Cindy Woodsmall
© Kossuth Kiadó 2021
© Hungarian translation Németh Dorottya 2021

Férjemnek.

*Ezernyi könyvet is teleírhatnék azzal,
mennyire szeretlek, és töredékét sem tudnám
elmondani annak, mit jelentesz nekem.*

Az alázat nővérei trilógia
első két kötetének a főszereplői:

Hannah Lapp – húszéves, a Régi Rend szabályai szerint élő amish lány. Két és fél évvel ezelőtt, tizenhét évesen, szégyenkezve kellett elhagynia a családja Owl’s Perch-i otthonát, majd Ohióba ment kitagadott nagynénjéhez, Zabethhez. Egy Winding Creek nevű településen kezdett vele új életet. Hónapokkal korábban titokban eljegyezte őt Paul Waddell.

Zeb és Ruth Lapp – Hannah Régi Rend szabályait követő szülei. Hét gyermekük van: Luke (24), Hannah (20), Levi (22), Sarah (18), Esther (14), Samuel (9) és Rebecca (6).

Luke Lapp – a Régi Rend követőjeként élő amish fiatalember. Hannah bátyja, egykori bizalmasa, de viszonyuk megromlott, mivel Luke sem hitte el a húgát ért tragédia történetét. Felesége Mary Yoder.

Mary Yoder Lapp – húszéves amish lány, a Régi Rend híve. Hannah legjobb barátnője, a bátyjához, Luke-hoz ment feleségül. Szülei Becky és John Yoder; kilenc fiútestvére van.

Sarah Lapp – a Régi Rend szerint élő, mentálisan labilis amish lány. Zaklatott lelkipilága miatt pletykákat terjesztett a nővéréről, ami jelentősen hozzájárult Hannah megszégyenítéséhez és kirekesztéséhez.

Zabeth Bender – Hannah nagynénje, aki befogadta őt, és segített neki eligazodni az *angolok* világában. Azon a nyáron halt meg, amikor a lány betöltötte a huszadik életévét.

Martin Palmer – a regény elején huszonkilenc éves fiatalember. Miután meghalt az édesanyja, Zabeth Bender nevelte fel. Hannah megérkezése után szinte azonnal megtalálták egymással a közös hangot, és sokat segítettek egymásnak. Martin beleszeretett a lányba, és feleségül kérte.

Faye Palmer – Martin harmincöt éves nővére, drogfüggő. Gyerekeit – Kevint és Lissát – Martinra és Hannah-ra hagyva elment Ohióból.

Kevin Palmer – Martin hétéves unokaöccse.

Lissa Palmer – Martin hatéves unokahúga.

Paul Waddell – huszonnégy éves mennonita fiatalember. Egyetemre járt, szociális munkásként dolgozott, és feleségül akarta venni Hannah-t, de aztán rájött a menyasszonya szörnyű titkára.

Katie (Gram) Waddell – Paul mennonita nagymamája. Egy mérföldre lakik a Lapp család otthonától; a lányt ért támadás előtt Hannah kiségitőként dolgozott az idős asszonynál. A nyári szünetekben Paul nála lakott.

Dorcas Miller – huszonnégy éves mennonita lány. Paul és a család barátja; ugyanabba a mennonita középiskolába jártak.

Carol – Paul nővére, Dorcas barátnője. Carol férjét Williamnek hívják, két fiút és egy kislányt nevelnek.

Matthew Esh – huszonnégy éves, a Régi Rend szabályai szerint élő fiatalember. Hannah bizalmas barátja. Korábban Elle Leggetbe volt szerelmes. Szülei Naomi és Raymond Esh, testvérei David, aki tizenöt évesen bennégett egy épületben, valamint a tizenhárom éves Peter.

Elle Leggett – huszonöt éves, nem vette fel az amish hitet. *Angol* szülők gyermeke, de anyja meghalt, apja pedig még a lány gyerekkorában elhagyta a családot. Abigail és Hezekiah (Kiah) Zook, egy gyermektelen, a Régi Rendhez tartozó amish házaspár fogadta be és nevelte fel.

Dr. Jeffrey Lehman – idősebb orvos, Hannah mentora és barátja. Ő vezeti az amish szülészeti klinikát, ahol Hannah dolgozik.

Hannah autóját elnyelte a messzeség. Martin mezítláb állt a betonon, kezében egy csésze langyos kávéval. Fázott. Arra a következtetésre jutott, hogy nem lehet így kezdeni egy szombat reggelt. Kevin és Lissa még mindig azt a pontot bámulta a horizonton, ahol Hannah kocsija eltűnt, és lassan abbahagyták az integetést.

Amióta a lány Ohióba érkezett – két és fél évvel azelőtt, alig tizennyolc évesen –, nem volt otthon. Most először kelt útra Pennsylvania és a Régi Rend követőiként élő amish családja felé, akiket annak idején elhagyott. Martin elgondolkodott. Talán mégis ragaszkodnia kellett volna ahhoz, hogy elkísérhesse Hannah-t.

Lissa húzogatni kezdte a pólóját.

– Nagyon sok mindent bepakolt.

Az unokahúga hatalmas, barna szemében olyan félelmet látott, amit a kislány ötévesen nem tudott még szavakba foglalni. Martin megpróbálta leolvasni Kevin arcáról, mire gondolhat, de a kislány csak a földet bámulta. Igazából Hannah nem csomagolt be túl sok holmit, de a távozása kísértetiesen hasonlított arra, amikor a gyerekek anyja, Faye hagyta el őket néhány hónappal korábban. Amikor a nővére bedobálta a kicsik holmiját az autóba, és kirakta Lissát és Kevint Hannah-nál, Martin éppen dolgozott. Faye azóta sem jött vissza.

A férfi elnyomott egy sóhajt, kiöntötte a maradék kávéát a főre, és odanyújtotta a kezét Lissának.

– Visszajön, srácok.

Lissa megfogta a kezét.

– Biztos?

– Igen, megígérem – felelte Martin, és gyengéden megszorította a kislány kezét. – Tudjátok, a húga telefonált, és elmondta, hogy Hannah egyik barátjával baleset történt, kórházban van. Valószínűleg hétfőn már itt lesz, mert iskolába kell mennie. De legkésőbb szerdára biztosan megjön.

Kevin zsebre tette a kezét.

– Nem is tudtam, hogy van húga.

Martin csak vállat vont, mert nem akart többet beszélni Hannah múltjáról.

– Már évek óta nem járt Pennsylvániában, és nem látta a családját sem.

A csésze fülét az ujjára akasztotta, és megfogta Kevin vállát.

– Most egy kicsit nekik van rá szükségük – tette hozzá, és bevezette a gyerekeket a házba.

Aznap reggel, miközben Hannah több kórházat is felhívott, ahova bevihették Matthew-t, Martin előkeresett egy Ohio–Pennsylvania-térképet. Amikor a lány megtudta a kórház nevét és címét, együtt nézték meg az útvonalat, amit Martin ki is színezett neki. Nem tudta, miért aggódik Hannah jobban: amiatt, hogy a barátja megsérült, hogy találkoznia kell a családjával, vagy hogy ismeretlen vidékeken kell vezetnie. Bárcsak egy kicsit erőszakosabb lett volna, és elment volna vele!

Eszébe jutottak az ajándékok, amelyeket előző este adtak egymásnak. A lány egy tiszteletbeli anyának járó gyűrűt kapott tőle, amit a bal keze gyűrűsujjára húzott fel. Hannah még nem mondott igent, azt állítva, hogy a néhány héttel

korábban történt lánykérés arcátlan, és minden romantikát nélkülözött, amiben tökéletesen igaza is volt. De ha majd karácsonykor elutaznak Hawaiiira, meg fogja találni a lehető legromantikusabb módot.

Amikor erre gondolt, akaratlanul is elmosolyodott.

- Mit szólnátok egy kis zabpehelyhez és pár rajzfilmhez?
- kérdezte a gyerekeket a bejárati ajtót kitarva.

Hannah vállizmai megfájdultak. Maga mögött hagyta az Ohio–Pennsylvania-autópálya sok-sok benzinkútját és út menti bevásárlóközpontját, és a kórház parkolójába kanyarodva keresett egy szabad helyet.

Megtépázott idegei nem voltak túl jó állapotban, de végre megérkezett – bármi is várjon rá. Erejét megfeszítve próbált arra gondolni, mi lett belőle az elmúlt két és fél évben ahelyett, hogy arra emlékezne, ami valaha volt. Odament a recepciós pulthoz, és megvárta, amíg a nő befejezi a telefonálást.

A húga, Sarah valahogy megszerezte a telefonszámát, és előző este azzal hívta fel, hogy Matthew megsérült egy tűzesetben. Hannah megígérte, hogy azonnal elindul haza – de már megbánta az ígétét. Bizonyos szempontból úgy érezte, már egy évezred óta nem találkozott az amish közösség tagjaival, de a gyomorgörcse valahogy azt sugallta, mintha csak tegnap lett volna az egész.

Az ősz hajú nő letette a telefont.

- Segíthetek?
- Igen, Matthew és David Esh szobaszámára lenne szükségem.

A nő beütötte a nevet a számítógépbe, és a monitort figyelte. Aztán felhúzta a szemöldökét, és további adatokat írt be.

– Matthew Esh itt van, de David Esht nem találom – közölte, és leírta a szobaszámot egy kis papírra. – Lehetséges, hogy már elengedték, vagy egy másik kórházba vitték.

– Igen, az lehet. Majd megkérdezem Matthew-t – felelt Hannah, és elvette a papírdarabot. – Köszönöm!

Odament a lifthez, és lélekben megpróbált felkészülni Matthew látogatóira – olyan emberek lesznek ott, akiket ismer, akikhez egykor közel állt, és akik mindenféle bűnnel megvádolták, majd elhatárolódtak tőle. Mégis hazajött.

Vagyis ide. *Nem haza* – javította ki magát gondolatban, és ez egy kicsit megnyugtatta. Ezeknek az embereknek nincs fölötte hatalmuk, és ő sem a tulajdona senkinek. Kilépett a liftből, és elindult Matthew szobája felé. Furcsának találta, hogy egyetlen amishsal sem találkozott a folyosón. Amikor elment a váróterem előtt, oldalra pillantott, de ott sem látott senkit.

A szoba elé érve magában elmondott egy imát.

Aztán összeszedte magát, lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

Egy férfi feküdt az ágyon, de a szeme be volt kötve, ezért nem láthatta az arcát. A beteg az ajtó felé fordította a fejét.

– Ki az? – visszhangzott a hangja.

– Matthew?

A kötés fölött Matthew összeráncolta a homlokát, majd látszott, hogy összeszorítja az állkapcsát.

– Menj haza... vagy akárhova, ahol mostanság laksz. Nincs több dolgunk egymással.

Hannah ledermedt. Ha ezt kapja Matthew-tól, aki a barátja volt, mi vár rá a többiek részéről? De talán mégsem Matthew az. A teste is sokkal nagyobb, a válla szélesebb és sokkal izmosabb. A hangja rekedt, és sokkal mélyebb, mint

amire Hannah emlékezett. És ha ő az, volnának körülötte látogatók, nem?

– Matthew?

A férfi megmozdult, és megpróbálta még feljebb emelni a fejét.

– Én... én Hannah vagyok.

Pár másodpercig csak a műszerek zúgása hallatszott, miközben a lány válaszra várt. Lassan közelebb ment az ágyhoz. Sokféle gondolat futott át a fején. Végleges-e vajon a szem-sérülés? Miért nincs olyan szakálla Matthew-nak, amit házasesemberek viselnek? Hol vannak a többiek?

Végül a fiú kinyújtotta felé a kezét.

– Hannah Lapp végre visszatért az ismeretlenből.

A lány nem törődött a különös hangszúllyal, megfogta és megszorította Matthew kezét.

– Hogy vagy?

Nehezen indult a beszélgetés, ami jelezte, hogy jóval nagyobb távolság lett kettejük között, mint az eltelt két és fél év.

Matthew vállat vont, aztán felnyögött, jelezve, hogy fáj-dalmai vannak.

– Elvesztettem Davidet... és az egész boltot. Mit gondolsz, hogy vagyok?

David meghalt?!

A hír hallatán Hannah torka elszorult, és csak nehezen préselte ki magából a szavakat.

– Borzasztóan sajnálom.

Matthew elhúzta a kezét.

– Nagyon hálás vagyok, amiért ilyen messzire eljöttél, de túl fáradt vagyok most a beszédhez.

– Persze, megértem. És hol vannak a többiek?

Ebben a pillanatban kinyílt az automata ajtó, és egy nővér lépett be.

– Elnézést, kisasszony, de a beteg nem fogadhat látogatókat – közölte, és egy laminált kartonlapra mutatott, amelyen a LÁTOGATÁS TILOS! felirat állt. – Úgy látszik, leesett a földre.

Ez megmagyarázta, miért nincs ott senki a családból vagy a barátok közül, bár Matthew nem volt olyan rossz állapotban, hogy az orvos ilyesmit rendeljen el. Hannah a nővérré nézett, de az nem szólt semmit, csak a fejét rázta. Csak egyetlen oka lehetett, amiért egy orvos mégis ezt az utasítást adta, ha a beteg maga kérte a tiltást. Nyilvánvalóan ez volt a helyzet, és Matthew szemmel láthatóan nem akart Hannah-val sem kivételt tenni.

– Rendben – mondta a lány, és még egyszer megfogta a fiú kezét. Szeretett volna legalább a szeméről megtudni valamit. De Matthew nem igazán volt olyan hangulatban, hogy kérdésekre válaszoljon. – Majd ha jobban leszel, visszajövök.

– Annak nem lenne értelme. Holnap hazamegyek. De... David temetése hétfőn lesz – felelte Matthew megtört hangon, és nagyot sóhajtott. – Ha még itt leszel, utána találkozhatunk, amikor *Mamm* meg a többiek összegyűlnek a házban.

A ki nem mondott szavak ott lebegtek közöttük. Matthew nem akarta, hogy Hannah beszéljen a közösség tagjaival. Egyedül, titokban akart vele találkozni.

Hannah nem tudott mit mondani, megérezte, mekkora űr választja el őket egymástól. Arra fel volt készülve, hogy *Daed* és *Mamm*, az egyház vezetői vagy akár Gram távolságtartóan fognak viselkedni, de az meg sem fordult a fejében, hogy Matthew is kerülni fogja. Pedig ő annak idején megértette, sőt még a püspökkel is szembeszállt, hogy segítsen neki. Elkészítette a koporsót a babának, megásta a sírt, és elmondta az imát. Elvitte a pályaudvarra, megvette neki

a jegyet, és addig maradt mellette, amíg a vonat el nem indult. Talán már megbánta, hogy kitartott mellette...?

Hannah nem kezdett el a részletekről kérdezősködni, csak újra megszorította a fiú kezét, aztán elindult az ajtó felé.

– Jól van. Akkor majd... majd találkozunk.

Ki akarta szellőztetni a fejét, ezért visszasietett a kocsi-jához. Kihajtott a kórház parkolójából, és elindult, maga sem tudta, merre. A régről ismert magány telepedett rá, de csak ment tovább, mintha maga mögött tudná hagyni az érzést.

Mire az érzelmi vihar elcsitult, már fogalma sem volt, merre járhat. Belenézett a visszapillantó tükörbe, és lehúzódott az út szélére. Le nem aratott mezők nyúltak a végtelemben körölte, és autók suhantak el mellette. Nem nagyon tudta, melyik város közelében lehet, ezért felkapta a térképet az anyósülésről, és megpróbálta megtalálni, merre járhat. Semmi sem tűnt ismerősnek. Aztán hirtelen rájött, hogy azt az ostoba térképet fejjel lefelé tartja.

Semmi mást nem szeretett volna, csak otthon lenni Martinnal, de először túl kellett jutnia a következő néhány napon. Ígéretet tett Sarah-nak. Amint ez eszébe jutott, arra gondolt, vajon nincs-e másról is szó. Valahol legbelül halani akarta Martin hangját, és úgy érezni magát, mint akkor, amikor vele van. Kihúzta a mobilját a táskájából.

– Szia, édesem! Hol vagy?

Amint meghallotta a férfi hangját, boldog remegés futott végig rajta.

– Abban bízom, hogy te meg tudod mondani.

Martin felnevetett.

– Komolyan beszélsz?

– Ja, persze. Valahogy úgy...

– Tudod, melyik úton vagy pillanatnyilag?

– Nem. Összesen annyit tudok, hogy ott akarok lenni, nem pedig itt – nyögte ki Hannah, és bár próbált lazának tűnni, nagyon érzelmesre sikerült a válasz. Nem is akarta elképzelni, mit gondol most Martin.

– Nézd meg az útvonaltervet, amit kinyomtattam neked. Mondd meg, hol voltál, amikor elvesztetted a fonalat!

– Balra kanyarodtam a házad előtt.

Martin biztatóan nevetett.

– Nagyon édes vagy!

Hannah elszántan be akarta bizonyítani a férfinak, hogy megoldja a problémát, ezért ránézett a térképre.

– Igen, ezt már korábban is mondtad, de akkor láttál is – mondta a lány, miközben a térképet forgatta. – Várj! Megvan! Tudom, hol vagyok.

Rátette az ujját egy pontra, követte a vonalakat, de aztán rájött, hogy mégsem jutott előbbre.

– Nélküled elveszek...

– Metaforikus értelemben örülök, hogy ezt mondd, de hagynod kellett volna, hogy elkísérjelek. Még soha nem mentél negyven kilométernél távolabbra Winding Creektől. A környéken már elboldogulsz, de ez ismeretlen terep.

– Ezzel most nem segítesz...

– Hát, egy kicsit nehéz innen segíteni, ha azt sem tudom, hol a kezdőpont... – cukkolta finoman Martin.

Hannah hallotta, hogy a férfi felnyitja a laptopját.

– Kezdőpont... mérnöki szaknyelv...

– Igen, kezdőpont. Belépek a Google Térképbe, és megpróbálom műholdas keresővel. Mondd meg, mit látsz magad körül!

– Ja, hát ez egy nagyon jó terv. Tehéncsordákat, legelőket, de egyetlen házat sem. Megvan? Épp egy Holstein bámul rám. Innen már könnyű lesz megtalálnod!

– A térképen aligha. Mert a helyes tartózkodási helyed itt lenne mellettünk, Ohióban.

Hannah hallotta, hogy valami zizeg a telefonban.

– Lefeküdtél, miután elindultam?

– Megreggeliztem, aztán rajzfilmeket néztünk Lissával és Kevinnel. Utána jött Laura, én pedig hagytam, hogy kiteljesítse dadusi küldetését. Szépen visszaaludtam. Csak egy bajba került hölgy segélyhívása ébresztett fel. Én Tarzan, te lenni Jane!

– Miről beszélsz? Bajba került hölgy? – morogta Hannah. – Akkor te, aki nem tudsz megkülönböztetni egy serpenyőt egy fazéktól, ki vagy?

– Én? Egy tipikus férfi, aki történetesen... – felelte Martin, és elhallgatott. – Jaj, gyerünk már, telefonos lány! Segíts egy kicsit! Aki történetesen...

– Bűbájos és intelligens – válaszolt Hannah, majd köhögcselt egyet-kettőt, ahogy Martin szokott. – Legalábbis szerintem.

Martin nevetett. Valami hatalmasat csattan a háttérben, hallatszott, ahogy Lissa felsikít, és Hannah szava elakadt.

Még egy csattanás, mintha valaki berontott volna Martin szobájába, és kívágta volna az ajtót.

– Martin bácsi, Laura azt mondja, jobb, ha ezt megnézed! Lehet, hogy Lissának össze kell varrni a lábát!

– Telefonos lány, később visszahívlak, rendben?

Hannah még válaszolni sem tudott, Martin máris letette a telefont. Fogalma sem volt, mihez fog kezdeni a semmi közepén, és azt sem tudta, miért nincs most ott Martin mellett, hogy segítsen. Laura a maga hatvankét évével jól képzett dadusnak számított, de Hannah szeretett volna Martin mellett lenni, bármi történik is velük.

Még egyszer ránézett a térképre, és eszébe jutott, hogy felhívhatná dr. Lehmant. Ő sokkal több volt számára, mint a főnöke, és rendszeresen járt a rokonaihoz Lancasterbe, úgy ötven-hatvan kilométerre, délre. Lehet, hogy tudna segíteni. De aztán elvetette az ötletet, mert nem akarta zavarni az orvost. Inkább úgy döntött, hogy tovább vezet, amíg el nem ér egy olyan helyet, amit felismer. Visszahajtott hát az útra. Egy óra és több megfordulás után talált egy utat, amely Owl's Perchbe vezetett. Martin nem hívta vissza, és ő sem tudta elérni a férfit. Amikor hívni próbálta, azonnal bekapcsolt az üzenetrögzítő, ami azt jelentette, hogy a férfi telefonja ki van kapcsolva. Bármi is történt, ez a szombat nem volt túl vidám, akár volt dadusuk, akár nem.

Amikor végighajtott a Susquehanna folyó mentén, különös felfedezést tett. Három évvel korábban pont ugyanitt járt, amikor Luke-ot és Maryt helikopterrel szállították a Hershey Egészségügyi Központba a baleset után. Jól emlékezett az azt követő napokra is. Amikor a szüleit kivéve mindenki előtt titkolta, hogy megerősakolták, és amikor abban reménykedett, hogy nem veszíti el Pault...

– Nagyszerű, Hannah, attól féltél, hogy elveszítesz egy ilyen hülyét! – motyogta maga elé, és felhangosította a rádiót, hogy ne hallja a fiú ellen benne dülő harag hangjait. Biztosan az ismerős táj volt az oka, hogy újra élesen fáj a seb, amit Paul ejtett rajta. Amióta csak ismerte a fiút, az az egyetem mellett lakott, nem messze onnan, ahol most ő vezetett, a nyarakat pedig a nagymamájánál töltötte Owl's Perchben. Hannah még csak kétszer járt ezen a vidéken, egyszer, amikor Luke-hoz és Maryhez vitték őket a kórházba, másodszor pedig úgy két héttel utána, amikor hazafelé tartottak. Mindkétszer pontosan tudta, hogy ott jár, ahol Paul is szokott.

Annak idején szorosan kötődött a fiúhoz, és mindketten abban reménykedtek, hogy le tudják győzni a köztük lévő akadályokat, és összeházasodhatnak.

Buta, gyerekes álmok voltak.

Hannah úgy érezte, valami mással is el kell terelnie a figyelmét, nem elég imadalokat hallgatnia. Megnyomta az állomáskereső gombot, és addig ugrált a rádiócsatornák között, amíg a Rascal Flatts egyik ismerős dalára nem talált: *I'm Moving On*.^{*} Teljes hangerőre állította a készüléket, és együtt énekelt a zenével. Meg kellett győznie magát arról, hogy túléli ezt a furcsa kalandot, és nem hasad meg a szíve, amiért nem lehet Lissával ebben a nehéz helyzetben.

A Susquehanna vize ezúttal nem volt sem barna, sem jeges. A délutáni napfény megcsillant a kristálytisza hullámokon. Kevesebb mint egy óra múlva Owl's Perchben lesz, de bármennyire is szeretett volna már ott lenni, az apjával egyáltalán nem akart találkozni. Mit fog neki mondani?

Jó pár dallal később még mindig ez a kérdés foglalkoztatta, amikor begurult a szülei háza elé. Kiszáradt a szája és izzadt a tenyere, amikor kiszállt a kocsiból. A hűvös szeptemberi szellő a ruhájával és a feltűzött hajából kibomló tincsekkel játszott. Senki sem volt a közelben. A ház faajtóit is bezárták. Az ablakokon túl sem látszott mozgás, csend honolt az egész ház körül. Hannah szinte biztos volt benne, hogy senki sincs otthon, de azért jó hangosan bekopogott. Különösnek tűnt, hogy mindenki elment, főleg hogy nem templomi nap volt.

Amikor nem érkezett válasz a kopogtatásra, a lány tett egy teljes kört, és megnézte a régi, ismerős helyeket: a csirke-ólakat, a pajtákát, az istállókat és a füstölőt. Nosztalgia kerítette

^{*}Továbblépek. (ang.)

hatalmába, amikor belelegezte a gazdaság illatát, ahol ő és korábban az anyja is született. A hatalmas tölgyfák tetején zörögtek a levelek. Odament a kézi pumpához, és addig húzta a kart, amíg ki nem folyt egy kis víz. Megtöltötte a bádögbög-rét. Amikor belekortyolt a jéghideg vízbe, hirtelen és különös módon megérezte, mennyire kötődik az őseihez. Ezt a kutat az egyik anyai dédapja ásta, és az azt tápláló források már emberöltők óta szolgálták a családját.

Magába szívta a békés nyugalmat, és eszébe jutott, mennyire szerette régen az amish életet. Nem számított ilyenre, és hosszú idő óta először kívánta, bárcsak jobban megértené önmagát. Végignézett a kerten, és felsétált a kis domb tetejére. Az utolsó kukoricát is hetekkel korábban learatták, most már csak a levágott barna száruk meredeztek a földéken, és a borsó is kibújta a földből. A hideget is tűrő termények, a brokkoli, a karfiol és a káposzta még szépen növekedtek. Hannah mindig is szeretett kertészkedni, amióta *Daed* a tenyerébe tett néhány magot, és segítette neki elültetni őket. Mindennap kimentek a földekre az apjával, nézegették a növényeket, gyomláltak és locsoltak. Végül azokból a kis magvakból bőséges termés lett, amely egy évig eltartotta az egész családot. Hirtelen nagyon hiányzott neki az apja, és az, amilyenek ők ketten voltak régen. Könnybe lábadt a szeme. Mennyivel könnyebb lenne eligazodni az érzelmek viharában, ha megértené a semmiből előbukkanó érzéseket, amelyek olyan helyekre vitték, amikről azt sem tudta, hogy léteznek. A húga szinte azonnal reagált a benne dúló érzésekre, de Hannah ellenállt nekik. Mindkét módszer nyomot hagy az emberen.

Eszébe jutott az a különös beszélgetés, amit Sarah-val folytatott. Az összevissza hadart szavaknak és gondolatoknak semmi értelme nem volt. Meg kellett tudnia, mi történik

Sarah-val. Elhatározta, hogy Luke-ot és Maryt fogja megkérdezni, ezért elindult a kocsija felé. Kitolatott a ház elől, és rátért arra az útra, amelyen oly sokszor végigsétált Gram felé igyekezve. Libabőrös lett a karja, amikor az aszfaltozott út kavicsossá változott. Ott támadták meg... Belülről lezárta a koci összes ajtaját, felcsavarta a rádiót, és megpróbált nem gondolni semmire. Pár perc múlva leparkolt Luke boltja előtt.

Amikor kiszállt, észrevette, hogy az üzlet körül nincs semmi mozgás. Az ablakok, a zsalugáterek és az ajtók is zárva voltak. Úgy emlékezett, mintha szombaton nyitva lett volna Luke boltja. Mielőtt lenyomta a kilincset, hangosan bekopogott.

Senki sem válaszolt, ezért belépett az ajtón. A sötét helyiség egyáltalán nem úgy festett, mint egy működő üzlet. Inkább raktárnak tűnt, ahol lovaskocsi-alkatrészeket tároltak, nem pedig bőrárut. A felső szintre vezető lépcső alján várakozva felkiabált.

– Luke? Mary?

Odafent nyikorogva kinyílt egy ajtó, és egy félig felöltözött férfi lépett ki rajta.

– Nem itt laknak. Soha nem is laktak. Mi béreljük a felső szintet.

Hannah úgy gondolta, a férfi talán amish, de nem volt biztos benne, mert csak egy póló és rövidnadrág volt rajta.

Az ember néhány lépéssel lejjebb ereszkedett a lépcsőn.

Hannah hátralépett.

– Elnézést, nem akartam zavarni.

– Egyáltalán nem zavar.

Luke és Mary soha nem lakott a lószerszámbolt fölötti lakásban, amit éppen nekik épített a közösség? Hannah nem akart kérdezősködni, inkább elindult kifelé az autójához.

Amikor kinyitotta a kocsiját, megpillantotta Katie Waddell fehér faburkolatú házát a bekerített legelők között. Az egykori gyalogösvényt, ami innen Gram házáig vezetett, most magas gaz borította. Hannah becsukta a kocsiajtót. Talán ideje volt túllépni a félelmein. Elindult a régi tanyaház felé. Néhány javításra szoruló kerítéstől eltekintve, a birtok jól nézett ki. Amikor fellépett Gram üveges hátsó tornácára, a szíve majd' kiugrott a helyéről.

Nézz rám, Hannah!

Mintha időutazáson lenne. Hallotta Paul hangját, és érezte, hogy a szavak a lelkét simogatják.

Nagyon szerettem volna beszélni veled, mielőtt visszamegyek az egyetemre. Vannak bizonyos dolgok, amikről nem tudok írni.

Hannah megrázkódott. Megpróbálta elúzni az emlékképet és azokat az érzéseket, amelyek rátörtek, amikor bekopogott az ajtón. Nem érkezett válasz. Bekukucsált az ajtóra feszített függönyök közötti résen, és még hangosabban kopogott. Pár perc várakozás után feladta. Lehetséges, hogy Gram a kertben van. Lement a tornácra, és elindult a kiskert felé. Paul régi autója a kert közelében parkolt, egy nyitott fészerben. A motorháztető nyitva állt, a motor maga pedig egy vastag láncon lógott a mennyezetről.

Félelmetes érzés kerítette hatalmába, mintha az *Alkonyzóna* egyik epizódjába csöppent volna. Legalábbis ilyennek képzelte a környezetet annak alapján, amit Martin mesélt róla. Bármi is történt azóta, úgy tűnt, nemcsak az ő élete változott meg, amióta elment, hanem mindenki másé is. Elindult a kocsija felé. Ideje volt megkeresni a harrisburgi szállodát, ahol Martin szobát foglalt neki, mert közeledett az este. Lakhatott volna egy közelebbi hotelben is, de Martin szerint az szebb volt. Biztonságosnak tűnt, a reggeli benne volt az árban, és kialakítottak benne egy amolyan biznysz-

helyiséget is, ha esetleg Hannah az internetet szerette volna használni. Másnap sajnos egész nap ott ücsöröghet, mert templomi nap lesz. A közösséget elhagyó amishok látogatását soha nem fogadták szívesen, de vasárnap aztán különösen nem. Matthew világossá tette számára, hogy várnia kell a temetés utánig, ha a közösség előtt akar mutatkozni, beleértve a családját is. Ha Matthew-nak ilyen határozott érzései voltak ezzel kapcsolatban, az apja nyilván ennél ezerszer szigorúbb lesz.

Akárhogy is alakul, a következő néhány napot a méltósága megőrzésével fogja átvészelni. Egyszer már átgázoltak rajta. Még egyszer nem engedi meg.